

No és per fastiguejar, ni per aigualir ara la festa a ningú, però és així de cru i de cruel: per més que ens manifestem en contra de qualsevol guerra, per molta gent que n'estiguem en contra, fins que la guerra no truca a la nostra porta i els morts no cauen al nostre carrer, o al d'enfront, no som capaços de reaccionar amb veritable contundència davant de la barbàrie. No és per fastiguejar, ni per furgar més en la ferida, però fins que no sentim el repugnant grapejament polític dels cadàvers en la nostra pròpia pell, no som capaços de reaccionar contra la misèria moral dels manipuladors, que sota l'aura de l'oficialitat i l'ostentació d'un càrrec públic no fan altra cosa que enganyar al poble convertint la llibertat en una propietat privada.

No és per fastiguejar, ni per posar ara una música sensiblera a la fràgil cantilena de l'autocommiseració, però la treballada victòria d'uns no ens salva encara del segrest que el cap de setmana passat es va fer de la veritat i de la llibertat d'expressió, ni ens allunya del fantasma del "vot útil", que quan apareix fa, del meu per exemple, una cosa quasi inútil. No és per fastiguejar, ni per sembrar una nova incertesa, però espere que la relativa crisi del turnisme bipartidista (benvinguda siga) no es transforme a partir d'ara en una crisi de la democràcia, sinó en la consolidació de la pluralitat, del diàleg i d'una convivència en pau.

Malgrat tot, que no és poc, pense que els ciutadans ens hem retornat d'alguna forma la confiança en nosaltres mateixos. Aquesta setmana hem assistit a un cop d'estat informatiu, afortunadament fallit, orquestrat pel govern del Partit Popular, el desenllaç del qual ha estat protagonitzat per la maduresa democràtica de la ciutadania, gràcies en part a la professionalitat de la premsa lliure; hem dit "prou" al segrest sistemàtic de la informació en uns moments històrics particularment difícils. Això no ens ha de dur a l'oblit de què, en qualsevol cas, la bena de la por que portàvem als ulls ha condicionat els nostres vots.